

Het theater van het leven

festival

Zouzou Leyens met „In the forest is a monster”, gezien op 4 mei. Nog tot 8 mei in Théâtre Océan Nord, Vandeweyerstraat 63-65, Brussel.

Edit Kaldor met „New game”, gezien op 5 mei, Brussel. Nog tot 8 mei in De Bottelarij, Delaunoystraat 58, 1080 Brussel.
Inlichtingen 070-199.222
www.kunstenfestivaldesarts.be

Wat gebeurt er met mensen die onderweg zijn? Verbannen of geëmigreerd, of simpelweg op reis door hun leven; hun herinneringen, hun angsten en teleurstellingen, of hun verlangens en frustraties. Hoe zien we hen? En vooral, hoe zien zij zichzelf? Op het Kunstenfestival stonden de afgelopen week twee voorstellingen geprogrammeerd die niet minder dan het leven zelf tot onderwerp namen.

Zouzou Leyens doet het met een mythische tocht door een verstikkend woud. Haar productie *In the forest is a monster* begint met getuigenissen van mensen in het donker. Het is het persoonlijke relaas van levens op de drempel, tussen twee landen in, in het niemandsland van een eigen identiteit.

Ze hebben heimwee naar de kleuren van Afrika of het fruit van Polen, naar de achtergebleven geliefde of de warmte van een thuis. Naarmate hun verhaal hoorbaar wordt, krijgen ook de acteurs zichtbaarheid. De donkerte die hen omringt, wordt stukje bij beetje weggeschrapt.

In de plaats ervan komen ruwe schetsen van figuren. Met een lichtstift wordt er over hun lichaam heen getekend. Ze worden zichtbaar, maar tegelijkertijd ook onmiddellijk inge-

kleurd en bijgevild.

In een tweede deel spreken de acteurs over hun afwezige geliefden. Ze zijn achtergelaten, brandend van verlangen naar diegene die hen elk soelaas ontzegt. Heeft het eerste deel een documentaire bijklank, dan lopen de acteurs in het tweede deel rond in een hectisch theatraal verhaal van kostuums, nadrukkelijke tekstzeggings en vreemdend geïnterpreteerde popsongs.

De rode draad door de verschillende stukken is echter het verhaal van de man die het woud in trekt om het monster te doden, maar langzaam ontdekt dat het woud zelf zijn vijand is. Meer nog, dat hij zelf

**KUNSTEN
FESTIVAL
DES ARTS
2004**

meer en meer deel gaat uitmaken van wat hem bedreigt.

In the forest is een fabel over het leven. Over het monster dat ons bang maakt, het andere dat ons telkens weer bedreigt. Het leven aan de overkant, of de onbereikbare geliefde, maar vooral ons eigen vraatzuchtige, onstilbare verlangen, dat ons van binnenuit leeg vreet.

EDIT Kaldor ordent haar verhaal over het leven in de verschillende levels van een videospelletje, waarin een man en een vrouw de confrontatie aangaan met hun kindertijd, carrière, sociale vaardigheden en, uiteindelijk, de liefde.

In *New game* zitten twee performers met hun laptop op het

podium en spelen het spel van hun leven. In de loop van de verschillende levels confronteren ze hun eigen ambities en uitdagingen, gaan ze om met het verlies van zekerheid, en de exploratie van een nieuwe wereld. Tot ze elkaar uiteindelijk tegen het lijf lopen.

In tegenstelling tot de verwachtingen is *New game* geen wervelende virtuele voorstelling. Het tempo ligt weerbarstig laag en de interactiviteit is minimaal.

Het alter ego van beide spelers bevindt zich tussen twee video-beelden, die telkens andere werelden evoceren. Zo komt de vrouw die haar land verlaat, terecht in een landschap van identieke lege kaders, die nu weer een ijskast of een microgolf-oven, dan weer een gemeentehuis of een winkelstraat verbeelden. Moeizaam zoekt zij zich een weg door een abstract landschap dat voor haar ontstaan is van alle betekenissen. Het is een wereld waarop zij zonder de juiste woorden geen vat weet te krijgen. De man in het spel loopt zichzelf dan weer te pletter op de snelweg van zijn hooggestemde ambities.

Kaldor maakt een dappere keuze door het tempo van de voorstelling niet oogstrelend of adrenalinestuwend spectaculair te maken. Het spel is onzeker en langzaam als het leven zelf. Elke keuze heeft onduidelijke consequenties. Er is eigenlijk geen doel, behalve het doorschuiven naar een volgende etappe.

Zowel *In the forest* als *New game* leggen op een uiterst persoonlijke manier een heel klein stukje verlorenheid bloot. Het is een scherfje van het ongerichte trachten dat ons leven vorm geeft, en een stofje van de hoop die soms door deze onzichtelijke opzet schemert.

Elke Van Campenhout

issingen van elektronisch-vinger-jaar nog steeds gend zijn.”

nt niet dat het ensemble-repertoire gaat spelen. Champ d'Action zeker je wordt. We hebben werken van Nono gevonden dat uit in een concert waaraan ook uw meewerkt. Tussen ken in leest hij de verteksten die daarna geden. Op dezelfde ma-

we met jonge compon onze studio kunnen ken. Ze kunnen een e componist Karlheinz itten, en in onze kleine onze studio of in het aan bod komen. Mis-it daar op langere teren grotere compositie

is nu helemaal anders

3, toen er geen andere

voor nieuwe muziek

et goed dat Champ-aan

ekken”, zegt Verstockt.

sic@venture-festival in

id ik het leuk de affiche

e denken: dat stuk heb-

jaar geleden gedaan,

ht jaar geleden. Het is

opvoicing is en dat wij,

an een repertoire voor

rkstje af te bakenen,

pulsen kunnen blijven

epaardje daarbij is de

ne studio: „Je moet ge-

zijn met die ontwikke-

lers loop je het risico

n werk met elektronica

e verplicht bent een du-

ndse studio in te huren

k lang met alle technici

n zijn ding komt doen

ls muzikanten geen vat

ensemble voor heden-

ziek moet je daar zelf

er hebben, net zoals een

ijn instrument onder de

ebben.”

blacco. Champ d'Action en

Brugge, Concertgebouw, 7

22 50 06, www.concertge-

Antwerpen, de Singel, 8 mei.

28, www.desingel.be

ondag 9 mei van 12.45 tot

Antwerpen, Grote Markt en in de

aditie als een uitdaging

over de typische thema's uit haar

en volgen modes die volstrekt niks

dat in Europa ook niet doet, vind ik.